

OTEVÍRÁNÍ CEST 1999

ANEŽ

ŠILENSTVÍ OPĚT ZAČÍNÁ

Ani letos vás nepřestaneme otravovat a našima kecama. A to jste teprve na 1. straně.

OTEVÍRÁNÍ CEST 1999

Tak vás zase vítám u stránek zpráv Hell's Tour+. Začíná další sezóna s letopočtem 1999. Od loňského poněkud nešťastného podzimu (mám tím na mysli zrušení tří akcí) se změnila spousta věcí. Především Blanka ohlásila přechod k externímu členství, přidala se k nám Markéta (viz zmínky z poslední loňské zprávy), začal jezdit Martin a znovu se objevil Honza. Zmizela Alice, konec ohlásila Radka II., a nehlásí se Radka I. Také technika zaznamenala haldu změn. Konečně se podařilo vyvinout a ověřit hlídač stavu baterií a vymyslet „Blik 6“. To je zařízení, které zcela automaticky řídí chod výstražných světel. Souhrně tomu říkáme „Paluba vzor 99“. Tak a tohle se musí do výjezdu namontovat na všechna aktivní kola. Mimo to je třeba vystrojit kolo Markěty a Martina. Do první akce zbývá 14 dnů. Práce jsou v plném proudu, samozřejmě většina věcí se vzpírá a nechce pracovat tak, jak si to my představujeme. Dokončení je na dosah. Akorát se nám kryje první výjezd s jarními prázdninami. To není dobře. Den před akcí volal Šimon, že nepojede, protože ho přepadl nějaký neduh. Trasu se jal připravovat Honza. Plánů a možností, kam jet, bylo několik. Poté, co různé sokolovny a jim podobná zařízení, kde měly být zajištěny noclehy, selhaly, nebylo co řešit : jedeme do Poddubí, k Honzovi na chatu. Sraz je stanoven na stadionu na třetí hodinu, plánovaný odjezd ve 4 hodiny. Po dohodě s paní ředitelkou odcházím z práce už v půl třetí. Cítím po celém těle takové zvláštní chvění a napětí, strašně moc se těším, zároveň mám i trochu strach. Co mě asi čeká o víkend s touto „pekelnou partou“? Jedu totiž na svou první oficiální výpravu s lidmi, kteří si, když jsou pohromadě, říkají „Hell's Tour+“.

Přicházím na sraz, probíhají poslední úpravy a opravy kol, závěrečné dobalování a vylepšování cest-necest, po kterých pojedeme. Nervozita stoupá. Konečně! Vše je snad již perfektní a my vyrážíme. Jsme 4.

Jistě plni radosti, že opouštíte 1. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 2. straně.

Já

Martin

Dig

a Honza

Zastavujeme však hned u samošky, kde Honza kupuje něco „na zub“, Dig se vrací pro zapomenutý prapor a poté již definitivně odjíždíme vsílící dobrodružství. Oproti plánu máme zpoždění 30 min. Ihned od počátku nasazujeme údernické tempo. Jede se moc dobře, kolem Malešické teplárny, přes Štěrboholy a Kolovraty známou cestou ven z Prahy. Začíná se pomalu stmívat a zapíná se automatická výstraha. Pohoda – nemusíme se o nic starat. Zastavujeme až ve Světicích v hospodě na večeri. Porovnáváme mezi sebou údaje na tachometrech, poněvadž nevěříme. Ale asi to bude skutečně pravda : máme průměrnou rychlost 19,6 km/h! Vzápětí je vydán pokyn : Pokračovat pomaleji! V hospodě klábosíme a je nám moc fajn. Před hospodou pípá Digovi kolo – signalizace nízké teploty : je méně než 5°C. Nikam sice nespěcháme, ale z důvodu větší dobrodružnosti se rozhodneme pro dojezd na chatu zkratkou. V Mnichovicích proto uhybáme z hlavní silnice směrem na Mirošovice. Ještě před nimi odbočujeme na lesní cestu a řídíme se tímou a lesní, spíš necestou, z kopce do Senohrab. A aby nebylo dost vší pakárně, začal Martinovi pípat mobil. Zastavujeme, Martin přebírá zprávy a zase jedeme. Odtud již hurá další bahnitou necestou podél potoka k Sázavě ke koupališti a pak podle řeky až do Poddubí. Na cestě je bláta trochu víc, ale dá se to zvládnout celkem hravě. V Poddubí chvíli postáváme před hospodou, ale všem straší v hlavě Honzova poznámka o nových kamnech, ve kterých nejde zatopit. Dig nerozumí slovu „nejde“ a proto se vydáváme na závěrečnou část dnešního výjezdu. Posledních 100 metrů je strašně do kopce. A z ničeho nic zvoní Martinův mobil!!! Je opravdu fajn, že jsme uprostřed přírody, kde všechen lomoz města zůstal kdysi vzadu, ale

Jistě plní radosti, že opouštíte 2. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 3. straně. pořád je tu možnost, že nás někdo může otravovat. Po příjezdu do chaty se kluci pokouší zatopit a já se vydávám hledat ven záchod. Neúspěšně. Oboje. Při druhém pokusu mi již jde Honza pomoci a cestou se dozvídám, že tento poněkud mobilní, a pro celou osadu společný záchod, každoročně přesouvají na jiné místo. Aha! Když se vracím, nalézám chatu plnou kouře a dýmu a uvnitř Diga, která vyndává saze z úplně ucpaného komína. Myslím že je jasné, proč zatopit dosud nešlo. Otvíráme všechna okna, větráme a pak už v kamnech příjemně praská, kouř jde poslušně komínem ven a s přibývajícím teplotou se probouzí první mýry a pavouci. Vaříme čaj a spokojeně uléháme. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podtubí	45.0	398	40.5	16.7	0,5 - 12

Ráno 20.3.

Probudili jsme se v 10. To vám byla krása. Proběhla snídane ve stylu Skandinávský stůl. Salámy, sýry, paštiky – co hrdlo ráčí. A po snídani jedem. Dnešní meta je na Blaniku. Vydáme se dobýt onu památnou horu. Pojedeme tam navzdory všem zvyklostem přes Benešov.

Jistě plní radosti, že opouštíte 3. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 4. straně. Vyjždíme. Jede se moc pěkně, i z kopce. Zatřažená obloha sice hrozí deštěm nebo něčím daleko horším, ale jedeme dál. Projždíme vesničky Myslíc, Skalice, Pozov a Novou Ves. Krajina je zde moc pěkná : kopečky, louky a malé vesničky a počasí ... téměř aprílové. Chvilu skoro vedro, chvilu mráz. Začíná nás trochu trápit

blat. Doblouváme zastávku v nejbližší hospodě. Cestou potkáváme starého pána se saxofonem. Asi se vrací z večerní tancovačky. V dále na obzoru se zjevil velký kopec s malou špičkou nahore. Ani se netroufám zeptat znalců, jestli je to opravdu onen Blaník, kam jedeme. V nejbližší vesnici Popovice zastavíme před hospodou.

Jistě plní radosti, že opouštíte 4. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 5. straně. Je však zavřeno. Jakýsi děda, pravděpodobně místní informační služba, nám zkušeně radí nejméně 5 hospod v okolí. Míříme do Jankova. Na náměstí opravdu je hospoda, zalézáme tam a už : nosíte na stůl! Poroučíme si vepřové řízky a smažená kuřecí prsa, Digovi moc chuťná, tak si dává repeté a to celé zakončíjeme palačinkama a zmrzlinovým pohárem se zeleno-růžovou zmrzlinou. Venku začíná pěkně sněžit a nám se nikam nechce. Sedí se tu moc pěkně.

Přemýšlím, zda nemají to sněžení pouze jako „video“ v oknech, aby zde o něco déle pozdrželi kunčacty a zbloudilé turisty za účelem většího kšeftu.

Ale asi bohužel ne. Prohlížíme si mapu a kluci plánují další postup. Martin píše zprávu domů, Dig fotí. Nevím, co si musí o nás myslet místní štamgasti :

Jistě plní radosti, že opouštíte 5. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 6. straně.

přijeli jsme na kolech, na stůl vybalili digitální foťák, mobil a snad i PSIONa a sežrali jsme půl hospody☺. Platíme. Vrchní na naši prosbu vypnul sněžení a na oplátku dostal od Diga děkovátko Hell's. Před hospodou se oblékáme, vosušujeme naše kola a jedeme v klidu dál. Zdá se, že ta hora, která se mi v dáli zjevila, byla opravdu Blaník. Blížíme se do Louňovic pod Blaníkem, kde už je to skoro

Jistě plní radosti, že opouštíte 6. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 7. straně. jistě. Ano, teď už to vím úplně přesně – je to Blaník. V Louňovicích došlo k chybě v navigaci, špatně jsme odbočili. Poznali jsme to až po delší době. Podle mapy se nemusíme vracet, stačí když to „stříhneme“ přes kopec po silnici do Hrajevic, odtud po č.t.z. do Rejkovic a Býkovic pod Blaníkem. Jsou sice „pod“ ale dost na kopci. Samozřejmě na jiném. Vyjždíme z posledních sil.

Po nějaké době usilovné jízdy terénem jsme zase na silnici. Na té správné. Naše jízda se podobá volnému pádu a za jízdy hledáme jakousi odbočku se zelenou značkou. Marně. Záhy jsme se ocitli až na parkovišti pod Blaníkem. Po průzkumu mapy a konzultacích mezi sebou jsme se shodli na tom, že po č.t.z. vedoucí k rozhledně nepůjdeme. Dig o ní tvrdí, že je naprosto příšerná. Vede tu docela slibně vypadající cesta po úbočí Blaníku. Kluci se dohadují, zda je použitelná k výstupu na vrchol. Nakonec se po ní vydáváme : bude prý asi nejschůdnější. Jenže nevede přímo na vrchol - je nutno z ní odbočit. Onu odbočku brzy nalézáme, budí však vyloženou nedůvěru co se povrchu týká, a tak pokračujeme dál po úbočí. Volíme kompromis : musí nám stačit dobytí alespoň úbočí hory Blaník. Cesta však pořád stoupá a při jedné zastávce Martin tvrdil, že mezi stromy viděl rozhlednu. Honza potvrdil viditelnost objektu a dodal technické parametry : vzdálenost 100m, převýšení ne ukrutné. Já jsem neviděla nic a tajně vymýšlím pomstu a mučení těm, co něco viděli. Dobrá, vzhůru vzhůru. No to jsme si dali! Nejen že to byl skoro kilometr ale navíc převýšení bylo Ukruť na druhou. Tlačíme kola do kopce. To byste neřekli, jak může překážet třeba jen obyčejná šiška. Po chvíli se mění ráz kopce a v cestě jsou navíc šutry. Ještě ráda

Jistě plni radosti, že opouštíte 7. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našimi kecama. A to jste teprve na 8. straně.
vzpomínám na šišky pod koly.

Konečně jsme na vrcholu. Blaník (639 m.n.m.) byl dobyt v 17.30.
No, nic moc. Rozhledna prý byla otevřena do 16.00 hod.

Jistě plní radosti, že opouštíte 8. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našimi kecama. A to jste teprve na 9. straně.

Chvilí odpočíváme, doplňujeme kalorie pomocí Tatranek

a přemýšlíme, jak dolů. Stejnou cestou to nepřichází v úvahu, protože je kamenitá, hodně nakloněná a kromě toho začíná padat šero. Odcházím ještě za rozhlednu „čůrat s výhledem“ a cestou jsem si všimla stop od auta vedoucích kamsi dolů kopcem. Na slova Honzy, že se sem nějak přeci autem museli dostat (minimálně, když rozhlednu rekonstruovali) se rozhodujeme pro tuto sestupovou cestu, po které, zdá se, sem přijelo i to auto. Nebo traktor. Řítíme se dolů silným padákem. Tedy : říti se hlavně Dig a to nejen dolů z kopce, ale hlavně z kola. Dopadl však jako kočka zkušeně na všechny čtyři a směle pokračuje dál. Já volím sestup poněkud opatrněji, přestože vím, že tím skupinu zdržuji. Posléze přijíždíme na ... hádejte co ... červenou furistickou. No horror. Přežili jsme to a ocitli se na silnici před vesnicí Kondrac. Je úplná tma. Předběžný cíl je v hospodě v Divišově. Jsme však od něj nepěkně daleko a v cestě je ještě Killerickej kopec. Zčásti ho jde na pěšky. Martinovi zvoní telefon. Nutno podotknout, že to otravuje. Zvláště majitele. Po ubezpečení kohosi na druhém konci linky, že žijem a blížíme se ke zdroji obživy a nocležišti, zase pokračujeme v jízdě. Trochu unaveni zastavujeme v

Jistě plní radosti, že opouštíte 9. stranu.

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 10. straně. Divišově u našeho oblíbeného pohostinství. Bohužel tady probíhá nějaká oslava a na nás tu nejsou zvídaví. Naštěstí je tu jiná hospoda a tam jsme se najedli. Z naší večeře nejen my, ale i jakýsi pán, k jehož stolu jsme si přisedli. Myslím, že se neměl špatně. Děl mu zaplatil pivo a ještě po nás dojedl zbytek vepřového žebírka, bramboráčků a kuřecího čehosi, co už ani nevím, jak se jmenovalo, hranolek s tatarkou a Honzovo kuřecí soté s rýží. Raději jsme vypadli. Občerstvení vyrazíme zdolat poslední kus cesty k chatě. Je tma, ve které se nádherně vyjímá naše blikající barevná výstraha. Jedu vzadu a vychutnávám si to. Horizontálně zvlněná krajina je nám celkovým sklonem nakloněna a tak jsme v Podlubí za chvíli. Podnikáme příjezdová opatření, konzumaci mlísků a zalézáme do spacích sáčků.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podlubí	60.0	494	96.1	13.6	6. - 0.
					4 6

Ráno 21.3.

Vstáváme v 11 hodin, vaříme čaj, snídáme, balíme a provádíme odjezdová opatření. Domů se ale nikomu nechce. Všichni cítíme únavu z předchozího dne, proto se rozhodne jet do Prahy přímo. Dostáváme pokyn řádně se nasnídat, po cestě prý není hospoda. Odjždíme ve 13.30. Nejprve jedeme bahnitou cestou podél Sázavy zpět do Senohrab. Terén je poněkud (podstatně) neschůdnější než v pátek. Možná za to můžou včerejší sněhové přehánky. V největším bordelů Martin přetrhl řetěz. Děl s Honzou se zkušeně vrhají to opravit. Já se, zcela nezkušeně, vydávám napřed bažinama, abych nezdržovala. Do Senohrab k hotelu Hrušov dorazily čtyři podivné hroudly bahna. Schválně, kdo myslíte, že to byl? Flegmaticky jsme odrazili udívané pohledy a jedeme dál. Stoupáme senohrabskými serpentýnami, kolem hřiště, furt, pořád a stále nahoru. Nad

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 11. straně. Senohrabama je značně frišno, fouká docela silný vítr. Následuje rychlý sešup do Mirošovic a odtud zase výstup a tak to jde pořád dokola. Mám pocit, že jedeme stále do kopce. Když už se náhodou objeví rovinka nebo nedejžbže nějaký skopec, fouká zas tak silný protivítr, že dřeme stejně jako do kopce. Zastavujeme na svačinu ve Velkých Popovicích. Pokračujeme stále do kopce. Tachometr mi ukazuje průměrnou rychlost okolo 10 km/h. V Modleticích však nastala výrazná změna sklonu silnice a od té doby klesáme. Ani ten protivítr už není tak strašnej. Je to moje záchrana. V Pitkovicích ukradli kus silnice. Musíme překonat ukrutnou jámu - zbesilost. Naštěstí nechali podél plotů kousek chodníku. Musíme se na něj však vecpat s kolonou dalších cyklistů a vyhnout se stojícím a odborně na práci dohlížejícím dělníkům. A pak již bez problémů projíždíme pražským předměstím, směr Žižkov. Příjezdem na Pražáček krátce po 17-té hodině byla oficiálně zakončena první letošní výprava „Otevírání cest“.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	45.0	537	43.4	15.3	12 - 5

Celková technická data:

Účast: 4 jezdci – Markéta, Martin, Honza a Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž: 179 km

Maximální dosažená rychlost: 60 km/h

Příští akce: „To už není apríl!“

Markéta

Ani letos vás nepřestaneme otravovat s našima kecama. A to jste teprve na 12. straně.

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Jistě plni radosti, že opouštíte 12. stranu.